

Ulu bir palıdın kölgəsi

“Kölgə” ləqəbli zabit, Şəhid kapitan Samir Sabir oğlu Mikayılıya həsr edilmişdir. (1 yanvar 1993-cü il, Ağcabədi rayonu Salmanbəyli kəndi – 9 noyabr 2020-ci il, Şuşa rayonu)

Xəyalımızda bir Ulu palıd canlandıraq. Ulu, özü də nə ulu... Budaqları qocaman, qartal qanadları ilə zirvələri fəth etdiyi kimi ətrafa yayılmış palıd... 10 milyonun kölgəsinə sığındığı böyük və qədim, qocaman bir palıd... Bu palıd yer üzünün ən yaşlı palıdının – ulu Türkün kökünə və ətrafa yayılmış budağına bənzəyir. Minilliklər tarixi var və bir günü min aya dəyən neçə-neçə günlər yaşayıb, yaşayır, yaşayacaq bu palıd... Bizim bu ulu, bu qədim palıdımız zamanın yerləşdirdiyi bütün maneələrə qarşı dimdik ayaqda olub, o maneələrə özünü sona qədər, layiqincə göstərə bilib. Meşə yangınlardan da böyük maneələr, əzablar, acılar yaşadı bu palıd. Vaxt gəldi, arxasından baltalandılar, vaxt gəldi, kökündən kəsməyə çalışdılar, o balta da cəlladların əllərini qabardıb yara elədi, kəsdi. Və bu palıd bir zamanlar fidan ikən ondan qidalanıb böyüyən budaqlarını və qonşu, ona candan yaxın olan ağacları dar günlərində köməyinə çağırıb. Onun dar günündə çağırdığı budaqları və canından olan qonşu ağaclar o yangını, o arxadan zərbə endirən namərd baltanı heç nə bilib, o maneələrə qarşı sinə gərrib, əzm nümayiş etdiriblər və sonda, bəziləri məcbur olub cəllad baltasını, cəllad odunu götürüblər. Lakin qisas oduyla yanan, candan olan qonşu ağaclar sona qədər tutunublar, sona qədər ayaqda qalıblar və onların üzərinə gələn hər maneəni asanlıqla dəf ediblər. Budaqları qırılmış, gövdəsi zədələnmiş bu ağaclar palıda layiq olan ağaclar olublar. Onlar həmişə seçiliblər. Həm gözəlliklərinə görə, həm də əzmlərinə, dözümlərinə, gözlərinin önündə məğrur-məğrur dikələn uca palıda sevgilərinə görə... Bəzi ağaclar da həmişə bu ağaclarla köks ötürüblər. Zaman-zaman bu ağaclar bizim Ulu palıdımıza özünü dost kimi göstərməklə daldada düşmənçilik edib, düşmən olub, kənardan və içlərindən bu qoca palıdı içindən yeyiblər...

Aman Allah! Düşündükcə heyrətlənir, dəhşətə gəlirsən... Dəhşətə ona görə gəlirsən ki, bu palıd nə çətinliklərlə üzləşib, nələrlə görüb belə.. Və heyrətlənirsən ona görə ki, bu palıd

nələr görməyinə baxmayaraq dimdik ayaqda olub, ayaqdadır, ayaqda olacaq... Çünki bu palıdın özünə layiq, böyüdənə, yetirənə sevgi ilə yoğurduğu budaqları və ağacları var... Bu budaqlar və ağaclar əsl qəhrəmanlıq nümunəsi olublar... Xəfif bir yelə hazırlıqlı olublar, güclü, dağıdıcı qasırğa günlərində yerlərindən belə tərپənməyiblər... Güclü qasırğalardan ağac-ağaca aşan zaman bu ağaclar palıdı qoruyurdu və Ulu palıd sərt şəkildə qasırğaya qarşı mücadiləsinə davam etdirirdi. Qocaman palıd bu mücadilədə hələ də dözümlü və qalibdirsə, qırılan, aşan və qisas alan, ona yaxın ağacların və budaqlarının sayəsindədir...

Bu ağaclar yeni fidanlara ilham verir... O fidanlar ki böyüyəcək, böyüyəcək, bu torpağın dərinliklərinə kök salıb bərkiyəcək, suyunu içib böyüyəcək və ağac olub bu Ulu palıdı qoruyacaq...

Bəzi məsələlər barədə söz açdıq, bəs bu Ulu palıdın kölgəsi? Bundan hələ söz açmamışıq. Bu Ulu palıdın kölgəsi ən isti günlərdə, hətta səhranı xatırladan yandırıcı günlərdə canlıları, insanları elə özünə çəkər ki, yandırıcı istini heç hiss etməzsən. Hətta hər yənin sərinlik olar və sərinlikdən ləzzət alarsan. Və bu Ulu palıdın kölgəsi olmasa, günəşin nəfəs kəsən istisi, odu bizi yandırardı. Palıdın budaqlarının və gövdəsinin kölgəsinin müqaviməti olmadan o od bir anda bizi, kölgəyə pənah gətirmiş bütün canlıları kül edərdi. Və ağaclarla odun mübarizəsi çətinləşərdi.

O palıd nədirsə, o ağaclar nədirsə, o kölgə də odur! Onun məqsədi, məramı Ulu palıdına və Ulu palıdın yerləşdiyi qartal şəkilli əraziyə xidmət və azğın düşmənlərə nifrətdi!

Bu dəfə bəhs olunan bir Şəhidimiz də bu Ulu Palıdın kölgəsi idi. Bu palıd kölgəsi Şəhid oldu, lakin bu oda, bu alova təslim olmadı. Alovlar ölkəsinin, küləklər şəhərinin palıdının ağacları bu kölgənin qisasını tez aldılar. O, öz yerində əvəzsiz idi, lakin yeri boş qalmadı, qalsa idi, palıd kölgəsiz qalardı. “2907 Dastan” Şəhidimizdən sadəcə bir dastanı, lakin uzunlardan uzun bir dastanı olan Şəhidimizdən söz açacağıq... Bu Şəhidimiz “Kölgə” ləqəbli xüsusi təyinatlımız, kapitan Mikayılı Samir Sabir oğludur!

Samir Mikayılı 1 yanvar 1993-cü ildə bizi Qarabağa aparən yolun üzərində olan rayon, Azərbaycanımızın dilbər guşələrindən biri olan Ağcabədi rayonunun Salmanbəyli kəndində anadan olmuşdur. O, uşaq yaşlarından belə yoğrulmuşdu: ailəsinə, yurduna, elinə, obasına sadıq biri kimi. Onun xəmiri görkəmli şair Almas İldırımın dedi ki, göz yaşı ilə yoğrulmuşdu həm də. Çünki onun doğulduğu il Qarabağ müharibəsinin qanlı-qadalı, şəhidli-qaçqınlı, işğallı-talanlı vaxtlarına təsadüf edirdi. Ulu palıdın sınıdığı vaxtlara... O vaxtlar ki Ulu palıd kökündən çıxardılırdı. Son həddə Ulu palıdın bir yetirməsi – Ulu Öndər Heydər Əliyev bu xalqı xilas etdi. Ulu Palıdın budaqları yanıb-ütülsə də kökü yerində qaldı. İndi Öndərin xilas etdiyi Ulu palıdı qorumaq qalırdı. Bu palıdın qorunması kimi çətin bir iş artıq yeni nəsilə tapşırırdı. Nəsillər kəsilmədən Öndər xilas etdi bu xalqı. Şəhid ağaclar çoxaldıqca, körpə fidanlar da böyüyür, boy atır, çoxalırdı. Bu saysız-hesabsız fidanlardan birinə də Samir Mikayılı fidanı deyirdi. O, bizi Qarabağa aparən bir eldə, bir obada əkilmişdi. Onun üzərinə düşən ən ali və müqəddəs vəzifə bizi Qarabağa aparmaq idi!

(Davamı var)

Sevindik Nəsiboğlu
8-ci sinif şagirdi, şair-publisist,
AJB-nin üzvü
19.08.2021